

COLORI MITI

Colori Ensemble

Aliud

COLORI MITI

Colori Ensemble

Rianne Jongsma - fluit, altfluit

Wilma Jongsma - hobo, althobo

Arjan Jongsma - marimba

Frans Douwe Slot - piano

J. Masséus (1913-1999)	1. - 2. Introduzione e Capriccio opus 18 (1953) <i>(alt)fluit en piano</i>	07:40
W. van Ligtenberg (1934)	Colori (2012) 3. - Colori miti 4. - Toccata prima 5. - Canzone 6. - Toccata seconda 7. - Colori violenti <i>fluit, (alt)hobo, marimba en piano</i>	06:32 02:41 03:47 02:25 05:37
H. Alkema (1944-2011)	8. Double Scorpio (1991) <i>marimba en piano</i>	07:36
P. Visser (1939)	Vijf Nocturnes (1989) 9. - Andante tranquillo 10. - Capriccio - Allegro scherzando 11. - Lento molto 12. - Toccata - Allegro molto 13. - Lamento - Grave <i>piano</i>	03:20 01:42 02:49 02:13 04:09
W. van Ligtenberg (1934)	Divertimento piccolo (1975) 14. - Bagatelle I 15. - Caprice I 16. - Canon 17. - Caprice II 18. - Bagatelle II <i>fluit, hobo en piano</i>	00:54 00:58 01:31 01:03 01:11

Colori Ensemble

Rianne Jongsma (flute), Wilma Jongsma (oboe) and Arjan Jongsma (marimba) have studied/are studying at the Amsterdam School of the Arts and the Royal Conservatoire in The Hague. Between 2006-2010 they won important awards at the Princess Christina Competition and the National Competition of the Stichting Jong Muzikalent Nederland. From 2011 they have organized concerts together with Frans Douwe Slot, concert pianist on the provincial and national stages and a teacher at the

Ferwerda Academy, academy for young talent in Drachten and Heerenveen. In November 2012 they premiered the composition Colori by Wim van Ligtenberg as the Jongsma Trio & Frans Douwe Slot. A part of this composition, that was dedicated to them, could be seen and heard in the television programme "Vrije Geluiden" of the VPRO in June 2013, which was devoted to Peter Schat. In 2015 the CD Colori miti was produced on the initiative of the Mid-Frisian Libraries/Frisian Music Archives and the ensemble changed its name into Colori Ensemble. The concert repertoire for 2015-2016 comprises works by both Frisian and French composers.

Introduzione e Capriccio (1957)

for (alto)flute and piano
Jan Masséus (1913–1999)

In the first place this work is a composition "pour fait plaisir". Notes to be played with pleasure and to entertain the listener, light-hearted and unpretentious. The idiom is French-orientated and related to both Willem Pijper and Henk Badings, the tutors of Masséus. Introduzione, written for alto flute, has a lengthy spun out melodic line with repeatedly new preambles, changing from low to high and back again. The total scale of the alto flute is used for this. For the accompaniment the composer uses impressionistic sounding mixed chords that are introduced in a calm movement of brief sounds that are metrically arranged in groups of two and three cords. In that, the left hand intervenes with some antimetrical figures. In the second part, Capriccio, the composer swaps the melancholically alto flute for the clear sounding flute; an instrument more suited to bring to sound the whimsically written notes pattern. The swift movement in this part is twice interrupted by some tranquil bars; another time, somewhat more cantabile for the flute and in the piano recalling the quiet eighth notes movement of the Introduzione. Capriccioso, as the title indicates, but ingeniously written by the traditionally skilful composer Jan Masséus.

Colori (2012)

*for flute, oboe/English horn,
marimba and piano*
Wim van Ligtenberg (1934)

The Ferwerda Academy Drachten is an institute that is engaged in the education and coaching of young people who prepare themselves for a professional career in music. This institute commissioned Van Ligtenberg to compose a piece of chamber music. This became Colori, a piece for flute, oboe, marimba and piano; the idiom used in that was effected also under the influence of the study the composer made of Peter Schat's Tone-Clock Theory.

The composition is dedicated to Rianne Jongsma, Wilma Jongsma, Arjan Jongsma and Frans Douwe Slot, young gifted musicians with whom the composer had already cooperated previously. Flute, oboe, marimba and piano are colourful instruments. To show the colours, Van Ligtenberg has written a five-part piece, in which constantly in changing rhythms through unexpected harmonies another colour spectrum is created. In part I the colours become audible in a gentle way; gentle, because the English horn changes the colouring into dark through its warm sound. Part V is, in a certain way, a reprise of the first part but more brightly and intricately col-

oured. In parts II and IV (toccatas) the colours are, as it were, nailed to the canvases. In part III, the middle section of this symmetrical composition, the flute and the oboe play a song in two voices independent of the other instruments. The whole colour spectrum of these wind instruments is being displayed.

Double Scorpio (1991)
for marimba and piano
Henk Alkema (1944–2011)

This composition by Henk Alkema originates from 1991. There are two versions: one for marimba and ten accordions and one for marimba and piano. The last one has the origin indication: Zomer [Summer] 1991. The version with accordions was completed earlier that year. The name of the piece refers to the fact that both the composer and the intended marimba player (Ben Gerritsen) were born under the sign of Scorpio. There is no known master score of the original accordion version. Accordionist and music theorist Johan de With has reconstructed it as best he could from the available but sometimes contradicting parts. It could neither be discovered if the piece was ever performed in that form. The version for marimba and piano was passed on in handwriting, is completed in lesser detail than the accordion version and is also

somewhat shorter. In view of the included written remarks, this version seems to have been intended to be performed by the ‘Double Scorpio’ duo, formed by said marimba player and the composer himself. The manuscript shows inaccuracies and cryptical references, which to both players as insiders would undoubtedly have been understandable, but for general use become clear only after comparison with the accordion version. Here as well, it had to be reconstructed what the intention originally was. Especially in the accordion version there are many repetitive elements with indications like: ‘play 5x’ to even ‘play 31x’. In the accordion version the great virtuosic cadence for the marimba is completely unaccompanied but on the contrary an accompaniment is indicated in the piano version. Based on the added chord symbols the piano left hand can be realized ad libitum in the Coda.

Five Nocturnes (1989)
for piano solo
Peter Visser (1939)

Originally, nocturnes are breviary prayers, sung during the night in the monasteries. Early in the 19th century, the term nocturne was used in Western European music as an indication for a brief, romantic, dreamy mood piece, often written for piano (e.g. Chopin) but also for (small) ensembles, either or not with a vocal solo voice.

This description also relates to the Five Nocturnes by Peter Visser. The composer himself notes: “the unreal nightly atmosphere of the moon determines the character of the compositions; as well as studies in composition techniques, these are in particular mood pieces”. The five compositions belong together, but it is very well possible to perform them separately: though they have a compatible atmosphere, there is hardly any relationship between them as regards the motifs used. Part I is a quiet Andante, written in an appealing moderately modern idiom. The melodic line is supported by stacked chords arranged in an irregular 7/8 time. Part II is a Capriccio. As the title indicates, capricious by consonance and melody, but with all its capriciousness, the atmosphere and character of the music remain appealing to the listener. Part III is once again a slow part. Not so much a melody with accompaniment, but rather, also because of the prescribed rubato, sounds in which you can drift off. Part IV is a Toccata. A quick performance of tones, here and there hammering, at unexpected moments interrupted by harmonies in the high register of the piano, played very softly and creating a melancholy mood. Part V is entitled Lamento, a lament. The composer prescribes a slow tempo and denotes the atmosphere by the word “Grave”, which means heavy and/or serious. Peter Visser uses this term to indicate that this part is “the musical pith of this series”.

Divertimento piccolo (1975)
for flute, oboe and piano
Wim van Ligtenberg (1934)

Divertimento piccolo (small entertainment) is a brief five-part little composition, in which flute, oboe and piano communicate with each other in a playful though tightly structured way. The five parts of this composition are symmetrically arranged. Parts I and V are brief bagatelles, parts II and IV are capricious but unpretentious little pieces in which variable metrics form the guiding factor. The middle part, part III, is a canon in which the theme is presented by the oboe and responded by the flute. In the meantime, the piano plays the theme decelerated in the lower voice and simultaneously, with virtuoso ornamentation and a different rhythm, in the descant. Halfway in this part, everything is played once again, but this time backwards; a polyphonic technique often used since the Renaissance. This composition was published in 1975 by Donemus together with Van Ligtenberg’s first large choral work Human Being. Also because of these compositions, Van Ligtenberg was able to join the “Genootschap van Nederlandse Componisten (GeNeCo)”, the Society of Dutch Composers.

Colori Ensemble

Rianne Jongsma (fluit), Wilma Jongsma (hobo) en Arjan Jongsma (marimba) studeerden/studeren aan het Conservatorium van Amsterdam en het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Tussen 2006-2010 wonnen zij belangrijke prijzen op het Prinses Christina Concours en het Nationaal Concours van de Stichting Jong Muziektalent Nederland. Vanaf 2011 verzorgen zij concerten in samenwerking met Frans Douwe Slot, concertpianist op de provinciale en

ationale podia en docent aan de Ferwerda Academie, opleidingsinstituut voor jong talent in Drachten en Heerenveen. In november 2012 brachten zij als Jongsma Trio & Frans Douwe Slot het werk Colori van Wim van Ligtenberg in première. Een deel van deze aan hen opgedragen compositie was in juni 2013 te zien en te beluisteren in de aan Peter Schat gewijde uitzending van VPRO Vrije Geluiden. In 2015 kwam op initiatief van Bibliotheken Midden-Fryslân/Frysk Muzyk Argyf de CD Colori miti tot stand en veranderde het ensemble de naam in Colori Ensemble. Het concertrepertoire voor 2015-2016 bevat werken van zowel Friese als Franse componisten.

Introduzione e Capriccio (1957)

voor (alt)fluit en piano
Jan Masséus (1913-1999)

Dit werk is in de eerste plaats een compositie "pour fait plaisir". Noten om met plezier te spelen en om de toehoorder te vermaken, lichtvoetig en zonder pretentie. Het idioom is Frans georiënteerd en verwant aan zowel Willem Pijper als Henk Badings, de leermeesters van Masséus. Introduzione is een voor altfluit geschreven lang uitgesponnen melodische lijn met steeds nieuwe aanloopjes, verlopend van laag naar hoog en weer terug. Het totale register van de altfluit wordt hiervoor benut. De componist gebruikt voor de begeleiding impressionistisch klinkende mengakkoorden die worden gepresenteerd in een kalme beweging van kortdurende klanken die ritmisch zijn gerangschikt in groepjes van twee en drie akkoorden. De linkerhand intervineert daarin met enkele antimetrische figuren. In het tweede deeltje, Capriccio, wisselt de componist de melancholische altfluit in voor de helder klinkende fluit; een instrument meer geschikt om het hier geschreven grillige notenbeeld tot klinken te brengen. De snelle beweging in dit deel wordt tweemaal onderbroken door een paar rustige maten; een andere maatsoort, wat meer cantabile voor de fluit en in de piano herinnerend aan de rustige achtste notenbeweging van de Introduzione. Grillig, zoals de titel aangeeft, maar vernuftig geschreven

door de ambachtelijk vaardige componist Jan Masséus.

Colori (2012)

voor fluit, (alt)hobo, marimba en piano
Wim van Ligtenberg (1934)

De Ferwerda Academie Drachten is een instituut dat zich bezighoudt met de opleiding en begeleiding van jonge mensen die zich voorbereiden op een professionele muziekcarrière. Deze instelling gaf Wim van Ligtenberg de opdracht een kamermuziekwerk te componeren. Het werd Colori, een werk voor fluit, hobo, marimba en piano; het daarin gebruikte idioom is tot stand gekomen mede onder invloed van de studie die de componist maakte van de Toonkloktheorie van Peter Schat. De compositie is opgedragen aan Rianne Jongsma, Wilma Jongsma, Arjan Jongsma en Frans Douwe Slot, jonge talentvolle musici met wie de componist al eerder had samengewerkt. Fluit, hobo, marimba en piano zijn kleurrijke instrumenten. Om de kleuren te tonen heeft Van Ligtenberg een vijfdelig werk geschreven waarin steeds in wisselende ritmes via onverwachte samenklanken een ander kleurenspectrum wordt gerealiseerd. In deel I worden de kleuren op milde wijze hoorbaar; mild omdat de althobo met haar warme klank het coloriet donker kleurt.

Deel V is in zekere zin een reprise van het begindeel maar feller en complexer gekleurd. In deel II en IV (toccata's) worden de kleuren als het ware gehamerd op het doek. In deel III, middeendeel van deze symmetrische compositie, spelen de fluit en de hobo onafhankelijk van de andere instrumenten een tweestemmig lied. Alle kleuraspecten van deze blaasinstrumenten worden geëtaleerd.

Double Scorpion (1991)

voor marimba en piano

Henk Alkema (1944-2011)

Deze compositie van Henk Alkema stamt uit 1991. Er zijn twee versies: een voor marimba en tien accordeons en een voor marimba en piano. De laatste heeft als ontstaansaanwijzing: Zomer 1991. De versie met accordeons is eerder in dat jaar gereedgekomen. De naam van het werk slaat op het feit dat zowel de componist als de beoogde marimbaspeler (Ben Gerritsen) onder het sterrenbeeld Schorpioen werden geboren. Van de oorspronkelijke accordeonversie is geen originele partituur bekend. Accordeonist en muziektheoreticus Johan de With heeft die uit de wel aanwezige maar soms tegenstrijdige partijen zo goed mogelijk gereconstrueerd. Ook kon niet achterhaald worden of het werk in die vorm

ooit is uitgevoerd. De versie voor marimba en piano is in handschrift overgeleverd, is minder gedetailleerd uitgewerkt dan de accordeonversie en is ook iets korter. Gezien de bijgeschreven opmerkingen lijkt deze variant bedoeld geweest te zijn om uitgevoerd te worden door het duo 'Double Scorpion', gevormd door genoemde marimbaspeler en de componist zelf. Het manuscript vertoont slordigheden en cryptische aanwijzingen die voor beide spelers als insiders zonder meer begrijpelijk waren maar voor algemeen gebruik pas duidelijk worden door vergelijking met de accordeonversie. Ook hier moest dus gereconstrueerd worden wat de bedoeling oorspronkelijk is geweest. Er zijn, vooral in de accordeonversie, veel repetitieve elementen met aanwijzingen als: 'play 5x' tot zelfs 'play 31x'. De grote virtuoze cadens voor de marimba is in de accordeonversie geheel ongebeleid maar in de pianoversie staat juist een begeleiding voorgeschreven. In de Coda kan op basis van de bijgeschreven akkoordsymbolen de pianolinkerhand ad libitum improviserend gerealiseerd worden.

Vijf Nocturnes (1989)

voor pianosolo

Peter Visser (1939)

Nocturnes zijn oorspronkelijk breviergebeden die in de kloosters tijdens de nacht werden gezongen. In het begin van de 19e eeuw werd in de West-Europese muziek de term nocturne gebruikt als aanduiding voor een kortdurend, romantisch en dromerig stemmingswerk, vaak geschreven voor piano (o.a. Chopin) maar ook voor (kleine) ensembles al of niet met vocale solostem. Deze omschrijving geldt eveneens voor de Vijf Nocturnes van Peter Visser. De componist noteert zelf: "de irreële nachtsfeer van de maan is bepalend voor het karakter van de composities; naast studies in compositietechnieken zijn het vooral stemmingsstukken".

De vijf composities horen bij elkaar maar kunnen ook heel goed apart worden uitgevoerd want hoewel ze qua sfeer gelijk gestemd zijn is er wat betreft gebruikte motieven nauwelijks sprake van onderlinge verwantschap. Deel I is een rustig Andante, geschreven in een aansprekend gematigd modern idioom. De melodische lijn wordt ondersteund door stapelakkoorden gerangschikt in een onregelmatige 7/8-ste maat. Deel II is een Capriccio. Zoals de titel aangeeft grillig van samenklank en melodie maar met al die grilligheid blijven sfeer en karakter van de muziek de luisteraar aanspreken. Deel III is wederom een langzaam deel. Niet

zo zeer een melodie met begeleiding maar eerder, ook door het voorgeschreven rubato, klanken waarin kan worden weggedroomd. Deel IV is een Toccata. Een snel en hier en daar hamerend tonenspel, op onverwachte momenten onderbroken door zeer zacht gespeelde, weemoedig stemmende samenklanken in het hoge register van de piano. Deel V is getiteld Lamento, een klaagzang. De componist schrijft een langzaam tempo voor en duidt de sfeer met het woord "Grave", hetgeen zwaar en/of ernstig betekent. Peter Visser gebruikt deze term om aan te geven dat dit deel "het muzikale zwaartepunt is van deze reeks".

Divertimento piccolo (1975)

voor fluit, hobo en piano

Wim van Ligtenberg (1934)

Divertimento piccolo (kleine verstrooiing) is een kort vijfdelig werkje waarin fluit, hobo en piano op speelse wijze maar hecht gestructureerd met elkaar communiceren. De vijf delen van deze compositie zijn symmetrisch gerangschikt. Deel I en V zijn korte bagatellen, deel II en IV zijn grilige maar pretentieloze speelstukjes waarin variabele metriek de sturende factor is. Het middendeeltje, deel III, is een canon waarin het thema wordt gepresenteerd door de hobo en beantwoord door de fluit. De piano speelt ondertussen het thema vertraagd in de onderstem en tegelijkertijd, virtuoos versierd en met een andere ritmiek, in de bovenstem. Halverwege dit deel wordt alles nog een keer gespeeld maar nu van achter naar voor; een sinds de Renaissance veel gebruikte polyfone techniek. Deze compositie is in 1975 uitgegeven door Donemus samen met Van Ligtenbergs eerste grote koorwerk Human Being. Mede door deze werken kon de componist toetreden tot het Genootschap van Nederlandse Componisten (GeNeCo).

Recording date: 14/15 December 2013, 2/3 March, 28 December 2014

At Johannes Church Oosthem

Production & distribution: Aliud Records

e-mail: info@aliudrecords.com

More information about our releases can be found at:

www.aliudrecords.com

More information about Colori Ensemble can be found at:

www.coloriensemble.com

Producer: Jos Boerland

Engineer: Jos Boerland

Text: Wim van Ligtenberg, Johan de With

Design: Jos Boerland

Translations: Steenbrink Translations

Photography: Foppe Schut

Thanks to Museum Belvédère, Oranjewoud (cover picture)

This production has been made as an initiative by and in conjunction with:

Frysk Muzyk Argyf

Also available on ALIUD:

